

Sygn. akt VII U 530/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 stycznia 2021r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: sędzia Agnieszka Stachurska

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 28 stycznia 2021r. w Warszawie

sprawy Z. C.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W.

o wypłatę emerytury

na skutek odwołania Z. C.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W.

z dnia 10 marca 2020 roku, znak: (...)

1. zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że stwierdza, że emerytura przyznana Z. C. nie podlega zawieszeniu;
2. wniosek Z. C. o odsetki, zgłoszony w odwołaniu z dnia 14 kwietnia 2020r., przekazuje do rozpoznania Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W..

sędzia Agnieszka Stachurska

UZASADNIENIE

W dniu 15 kwietnia 2020r. Z. C. odwołał się od decyzji z dnia 10 marca 2020r., znak: (...), w części zawieszającej wypłatę emerytury z uwagi na zbieg prawa do więcej niż jednego świadczenia.

Odwołujący wniósł o zmianę decyzji i przyznanie mu prawa do pobierania emerytury z systemu powszechnego, pomimo pobierania emerytury wojskowej oraz o zasądzenie zaległych świadczeń od daty przyznania wraz z odsetkami ustawowymi. Uzasadniając swe stanowisko powołał się na wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 stycznia 2019r. w sprawie o sygn. akt I UK 426/17 i wskazywał, że organ rentowy nie ma racji. Zarzucił organowi rentowemu naruszenie przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 95 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z FUS i wymienionych w ust. 2 przepisów szczególnych, w których określa się, iż zasada wypłaty jednego świadczenia nie dotyczy sytuacji, gdy emerytura wojskowa obliczona została według zasad określonych w art. 15a ustawy z dnia 10 grudnia 1993r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych – poprzez błędne przyjęcie, że zasada wypłaty tylko jednego świadczenia dotyczy również odwołującego się, którego emerytura wojskowa została obliczona ściśle według zasad określonych w art. 15a ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i ich rodzin (odwołanie Z. C., k. 3-9 a.s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. wniósł o oddalenie odwołania na podstawie art. 477⁽¹⁴⁾ § 1 k.p.c. W uzasadnieniu odpowiedzi na odwołanie wyjaśnił, że odwołujący posiada uprawnienia do emerytury wojskowej z Wojskowego Biura Emerytalnego od dnia 2 czerwca 2007r. Zaskarżoną decyzją przyznano odwołującemu emeryturę w

oparciu o przepisy ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2020r., poz. 53). Jednak wypłata świadczenia została zawieszona, ponieważ Z. C. pobiera emeryturę z Wojskowego Biura Emerytalnego, a osoba pobierająca emeryturę mundurową, spełniająca także przesłanki uzyskania prawa do emerytury z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, może nabyć prawo do tej emerytury i wybrać emeryturę z systemu powszechnego, jako jedno z dwóch zbiegających się świadczeń (art. 95 ww. ustawy). Dalej organ rentowy wskazał, że zgodnie z art. 95 ust. 2, przepis ust. 1 stosuje się również, z uwzględnieniem art. 96 w razie zbiegu prawa do emerytury lub renty określonych w ustawie z prawem do świadczeń przewidzianych w przepisach o zaopatrzeniu emerytalnym osób, o których mowa w art. 2 ust. 2, z wyjątkiem przypadku, gdy emerytura wojskowa lub policyjna została obliczona według zasad określonych w art. 15a albo art. 18e ustawy z dnia 10 grudnia 1993r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin lub w art. 15a lub art. 15d lub art. 18e ustawy z dnia 18 lutego 1994r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Straży Marszałkowskiej, Służby Ochrony Państwa, Państwowej Straży Pożarnej, Służby Celno-Skarbowej i Służby Więziennej oraz ich rodzin.

Organ rentowy, odnosząc się do przywołanego przez odwołującego wyroku Sądu Najwyższego z dnia 24 stycznia 2019r., sygn. akt I UK 426/17, podkreślił że wyrok ten dotyczy sprawy indywidualnej i nie wywołuje żadnych skutków prawych dla ogółu potencjalnie zainteresowanych ubezpieczonych (odpowiedź na odwołanie, k. 14 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Z. C. posiada uprawnienia do emerytury wojskowej od dnia 2 czerwca 2007r. Prawo do ww. świadczenia zostało przyznane decyzją Dyrektora Wojskowego Biura Emerytalnego z dnia 12 lipca 2007r., wydaną na podstawie ustawy z dnia 10 grudnia 1993r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin. W decyzji wskazano, iż procentowy wymiar przysługującej odwołującemu emerytury wynosi 91,13%, ale został ograniczony do 75%. Do ustalenia prawa i wysokości świadczenia uwzględniono okres służby wojskowej od 15 września 1972r. do 1 czerwca 2007r. (wysługa emerytalno – rentowa, k. 15 akt emerytalnych MON nr (...)); pismo Wojskowego Biura Emerytalnego z dnia 19 lutego 2020r. - nieoznaczona karta akt ZUS; decyzja z dnia 12 lipca 2007r., k. 16 akt emerytalnych MON nr (...)).

Po uzyskaniu emerytury wojskowej Z. C. był zatrudniony w okresie od 2 lipca 2007r. do dnia 31 grudnia 2017r. na stanowisku głównego specjalisty w Departamencie Kontroli w Ministerstwie Obrony Narodowej (świadcstwo pracy z dnia 2 stycznia 2018r. - nieoznaczona karta akt ZUS).

W dniu 30 stycznia 2020r. Z. C. złożył w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. wniosek o emeryturę (wniosek o emeryturę - nieoznaczone karty akt ZUS). Po jego rozpoznaniu organ rentowy wydał w dniu 10 marca 2020r. decyzję znak: ENP/15/045220949, w której przyznał odwołującemu emeryturę od 1 stycznia 2020r., tj. od miesiąca, w którym zgłosił wniosek. Jednocześnie zawiesił jej wypłatę z uwagi na zbieg prawa do więcej niż jednego świadczenia, wskazując że może być wypłacane tylko jedno świadczenie – wyższe lub wybrane przez ubezpieczonego (decyzja ZUS z 10 marca 2020r. - nieoznaczone karty akt ZUS).

Powyższy stan faktyczny, który nie był sporny między stronami, Sąd ustalił na podstawie powołanych dokumentów, których wiarygodność nie budziła wątpliwości.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie Z. C. podlegało uwzględnieniu.

Rozpoznanie sprawy w rozpatrywanym przypadku nastąpiło na posiedzeniu niejawnym. Taką możliwość daje art. 148¹ § 1 k.p.c. (Dz. U. z 2020r., poz. 288 ze zm.), który przewiduje, że sąd może rozpoznać sprawę na posiedzeniu niejawnym, gdy pozwany uznał powództwo lub gdy po złożeniu przez strony pism procesowych i dokumentów, w tym również po wniesieniu zarzutów lub sprzeciwu od nakazu zapłaty albo sprzeciwu od wyroku zaocznego, Sąd uzna –

mając na względzie całokształt przytoczonych twierdzeń i zgłoszonych wniosków dowodowych – że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne. W przedmiotowej sprawie okoliczności faktyczne nie były sporne, a zatem nie zachodziła potrzeba przeprowadzania dowodów. Spór dotyczył jedynie prawa. Ponadto strony nie wniosły o przeprowadzenie rozprawy. W tych okolicznościach Sąd na podstawie powołanego przepisu ocenił, że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne, co w konsekwencji pozwoliło na rozpoznanie sprawy i wydanie rozstrzygnięcia na posiedzeniu niejawnym.

Przechodząc do oceny zaskarżonej decyzji, w pierwszej kolejności wskazać należy, że przedmiotem sporu w toczącym się postępowaniu jest prawo ubezpieczonego do wypłaty zawieszony emerytury z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w sytuacji zbiegu tego świadczenia z emeryturą wojskową. Ubezpieczony stoi na stanowisku, że powinien otrzymywać zarówno emeryturę wojskową, jak i emeryturę z ZUS.

Sąd analizując wskazany problem miał na względzie, że zgodnie z art. 7 ustawy z dnia 10 grudnia 1993r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i ich rodzin (tekst jedn. Dz. U. z 2020r., poz. 586), w razie zbiegu prawa do emerytury lub renty przewidzianych w ustawie z prawem do emerytury lub renty albo do uposażenia w stanie spoczynku lub uposażenia rodzinnego przewidzianych w odrębnych przepisach, wypłaca się świadczenie wyższe lub wybrane przez osobę uprawnioną, jeżeli przepisy szczególne nie stanowią inaczej. Również zgodnie z art. 95 ust. 1 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2021r., poz. 291), zwanej dalej ustawą emerytalną, w razie zbiegu u jednej osoby prawa do kilku świadczeń przewidzianych w ustawie wypłaca się jedno z tych świadczeń - wyższe lub wybrane przez zainteresowanego. W myśl art. 95 ust. 2, przepis ust. 1 ustawy emerytalnej, stosuje się również, z uwzględnieniem art. 96, w razie zbiegu prawa do emerytury lub renty określonych w ustawie z prawem do świadczeń przewidzianych w przepisach o zaopatrzeniu emerytalnym osób, o których mowa w art. 2 ust. 2, z wyjątkiem przypadku, gdy emerytura wojskowa lub emerytura funkcjonariuszy została obliczona według zasad określonych w art. 15a albo art. 18e ustawy z dnia 10 grudnia 1993r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin lub w art. 15a lub art. 15d lub art. 18e ustawy z dnia 18 lutego 1994r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Służby Marszałkowskiej, Służby Ochrony Państwa, Państwowej Straży Pożarnej, Służby Celnej, Służby Celno-Skarbowej i Służby Więziennej, jeżeli nie spełniają oni warunków do nabycia prawa lub utracili prawo do świadczeń określonych w przepisach o zaopatrzeniu emerytalnym tych osób, oraz członkom rodzin pozostałym po tych osobach.

Z powołanych przepisów wynika, że co do zasady w razie zbiegu uprawnień do emerytury z dwóch różnych systemów przysługuje tylko jedno świadczenie - wyższe lub wybrane przez zainteresowanego. Zasada ta ma również zastosowanie do przypadku nabycia prawa do emerytury wojskowej, albowiem art. 95 ust. 2 określający wyjątek od zasady pobierania jednego świadczenia emerytalnego odnosi się też do emerytur wojskowych. Wyłączenie zasady pobierania jednego świadczenia, przewidziane w art. 95 ust. 2 ustawy emerytalnej, dotyczy przypadku obliczenia emerytury wojskowej dla żołnierza powołanego do służby wojskowej po raz pierwszy po 1 stycznia 1999r. Wynika to z tego, że sytuacja żołnierzy zawodowych, o których stanowi art. 15a ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy, jest odmienna. Przy obliczaniu ich emerytury wojskowej nie podlegają uwzględnieniu żadne okresy składkowe i nieskładkowe ani sprzed rozpoczęcia służby (art. 16 ust. 1 tej ustawy), ani przypadające po jej zakończeniu (art. 14 ust. 1 tej ustawy). Wskutek rozdzielenia systemów ubezpieczeniowego i zaopatrzeniowego każdy z nich realizuje osobno zobowiązania wobec żołnierzy zawodowych, którzy służbę rozpoczęli po 1 stycznia 1999r. W rezultacie osoba uprawniona do emerytury wojskowej obliczonej na podstawie art. 15a ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy, która spełnia jednocześnie warunki do emerytury z FUS, ma zatem prawo do pobierania obu tych świadczeń bez ograniczeń.

W przedmiotowej sprawie dla rozstrzygnięcia sporu, jaki zarysował się między stronami na tle art. 95 ustawy emerytalnej, kluczowe znaczenie ma wykładnia użytego w ust. 2 tego przepisu zwrotu "emerytura wojskowa została obliczona według zasad określonych w art. 15a lub art. 18e ustawy z dnia 10 grudnia 1993r. o zaopatrzeniu

emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin" i rozstrzygnięcie, czy ma on znaczenie podmiotowe, czy też przedmiotowe - ukierunkowane na sposób jej obliczenia.

Interpretacji powyższego przepisu dokonał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 24 stycznia 2019r. (I UK 426/17, LEX nr 2610283), uznając za właściwy kierunek wykładni art. 95 ust. 1 i 2 ustawy emerytalnej, z którego wynika, że użyte w ust. 2. tego artykułu sformułowanie "emerytura (...) obliczona według zasad określonych w art. 15a albo art. 18e ustawy z dnia 10 grudnia 1993r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych" oznacza odwołanie się do zasad obliczenia emerytury wojskowej określonych w tych przepisach, a więc z uwzględnieniem wyłącznie służby wojskowej, co z kolei uzasadnia prawo do pobierania dwóch emerytur "wypracowanych" niezależnie od siebie. Zatem o wyjątku od zasady pobierania jednego świadczenia nie decyduje data przyjęcia do służby, ale brak możliwości obliczenia emerytury wojskowej przy uwzględnieniu "cywilnego" stażu emerytalnego. Przy czym ten "brak możliwości" nie występuje wtedy, gdy emeryt wojskowy nie decyduje się na złożenie wniosku o doliczenie po zwolnieniu ze służby wojskowej okresów składkowych i nieskładkowych, choć mogą one zwiększyć podstawę wymiaru emerytury do 75%. Wspólnym bowiem mianownikiem uzasadniającym prawo do dwóch świadczeń są uwarunkowania wynikające z przepisów prawa, niepozwalające na wykorzystanie stażu "cywilnego" w emeryturze wojskowej, a nie wybór emeryta wojskowego. O zastosowaniu wyjątku od zasady wypłacania jednego świadczenia decyduje więc brak możliwości obliczenia emerytury wojskowej przy uwzględnieniu "cywilnego" stażu emerytalnego, a nie data przyjęcia żołnierza zawodowego do służby wojskowej.

W uzasadnieniu powołanego wyroku z dnia 24 stycznia 2019r. Sąd Najwyższy wyjaśnił, że art. 2 ustawy emerytalnej umożliwia emerytowanym żołnierzom zawodowym i funkcjonariuszom służb mundurowych nabycie prawa do emerytury z powszechnego systemu emerytalnego, po spełnieniu jego ustawowych przesłanek. W przypadku sprzężenia tego prawa nie tylko z wiekiem emerytalnym, ale także z posiadaniem wymaganych okresów składkowych i nieskładkowych (przy emeryturze z systemu zdefiniowanego świadczenia), w stażu emerytalnym nie uwzględnia się okresów służby wojskowej oraz służby w formacjach "mundurowych", jeżeli z tego tytułu ustalono prawo do świadczeń pieniężnych określonych w ustawach o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i funkcjonariuszy służb mundurowych (art. 5 ust. 2a ustawy emerytalnej). Niezależnie od daty przyjęcia do służby (i niezależnie od rodzaju emerytury) emeryt wojskowy nie może mieć uwzględnionego okresu służby wojskowej w emeryturze z powszechnego systemu emerytalnego. W tym zakresie sytuacja żołnierzy przyjętych do służby po raz pierwszy po dniu 1 stycznia 1999r. i przed tym dniem ukształtowana jest jednakowo. Inaczej natomiast rzecz się przedstawia w aspekcie wpływu "cywilnych" okresów stażu emerytalnego na prawo i wysokość świadczeń wojskowych. Do wysługi emerytalnej żołnierza, który pozostawał w służbie przed dniem 2 stycznia 1999r., zalicza się (z urzędu) posiadane przed przyjęciem do służby okresy składkowe i nieskładkowe w rozumieniu ustawy emerytalnej (art. 16 ust. 1 w związku z art. 15 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych). Okresy te uwzględnia się w ten sposób, że emerytura wojskowa wzrasta o 2,6% podstawy wymiaru za nie więcej niż 3 lata okresów składkowych poprzedzających służbę (a o 1,3% za każdy następny rok i 0,7% za każdy rok okresów nieskładkowych poprzedzających służbę). Tak ustalona emerytura podlega (na wniosek) zwiększeniu - w wyniku doliczenia okresów przypadających po zwolnieniu ze służby - o 1,3% podstawy wymiaru za każdy rok zatrudnienia przed dniem 1 stycznia 1999r. w wymiarze czasu pracy nie niższym niż połowa pełnego wymiaru czasu pracy oraz za każdy rok okresów opłacania składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe po dniu 31 grudnia 1998r. lub za okres nieopłacania składek z powodu przekroczenia w trakcie roku kalendarzowego kwoty rocznej podstawy wymiaru składek na te ubezpieczenia - pod warunkiem, że emerytura ta wynosi mniej niż 75% podstawy jej wymiaru i emeryt ukończył 50/55 lat życia albo stał się inwalidą (art. 14 ust. 1-4 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych). Natomiast prawo i wysokość emerytury żołnierzy, którzy zostali przyjęci do służby po raz pierwszy po dniu 1 stycznia 1999r., uzależnia się wyłącznie od okresów służby wojskowej, co wynika z art. 15a ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych. W konkluzji, żołnierz, który pozostawał w służbie przed dniem 2 stycznia 1999r., może - w świadczeniu wojskowym - korzystać z "cywilnej" wysługi emerytalnej, natomiast przyjęty do służby po raz pierwszy po dniu 1 stycznia 1999r. nie ma takiego uprawnienia.

W wywodach poczynionych w powyższym wyroku Sąd Najwyższy zauważył również, że nie wszyscy żołnierze, którzy pozostawali w służbie przed dniem 2 stycznia 1999r., mogą faktycznie zrealizować uprawnienie do wykorzystania "cywilnej" wysługi emerytalnej. Wystarczy bowiem odpowiednio długa służba i wzrosty emerytury z tytułu szczególnych właściwości służby (art. 15 ust. 2 i 3) lub z tytułu inwalidztwa wojskowego (art. 15 ust. 4), aby - przy spłaszczeniu podstawy wymiaru emerytury wojskowej do maksymalnie 75% (art. 18 ust. 1) - "cywilne" okresy ubezpieczenia w żaden sposób nie zwiększały świadczenia. W takim przypadku emeryt wojskowy, niezależnie od swojej woli, nie ma prawnej możliwości skonsumowania żadnego "cywilnego" okresu ubezpieczenia w wojskowej emeryturze. Podobnie rzecz się ma w przypadku tego rodzaju okresów poprzedzających służbę, krótszych niż rok (art. 15 ust. 1 pkt 2-4).

Omawiane stanowisko Sądu Najwyższego zostało zaprezentowane w sprawie dotyczącej ubezpieczonego - żołnierza, który po odbyciu 23 lat służby przeszedł na zaopatrzenie emerytalne (na poziomie 64% podstawy wymiaru, ale po uwzględnieniu zwiększenia z tytułu grupy inwalidzkiej osiągnął maksymalną wysokość świadczenia tylko z tytułu służby) pobierane z Wojskowego Biura Emerytalnego. Idąc tokiem rozumowania Sądu Najwyższego można stwierdzić, że warunkiem, który zadecydował (w tym konkretnym przypadku) o uprzywilejowaniu żołnierza (poprzez pobieranie równolegle dwóch świadczeń), był brak możliwości uwzględniania w wojskowej emeryturze jakiegokolwiek okresu "cywilnego" stażu emerytalnego. Kryterium to określa jednocześnie krąg podmiotów charakteryzujących się tą samą istotną cechą. Do tej grupy należą emeryci wojskowi, których wypracowane okresy składkowe i nieskładkowe nie miały żadnego wpływu na wysokość emerytury wojskowej. Do nich zaś należą wszyscy żołnierze, którzy zostali powołani do służby po raz pierwszy po dniu 1 stycznia 1999r. oraz niektórzy żołnierze, którzy pozostawali w służbie przed dniem 2 stycznia 1999r.

Sąd Okręgowy podziela powyższe stanowisko. Znajduje ono zresztą aprobatę w orzecznictwie sądów powszechnych (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 23 stycznia 2020 r., III AUa 333/19; wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 26 lipca 2019 r., III AUa 1045/18; wyrok Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 28 listopada 2019 r., VIII U 1901/19; wyrok Sądu Okręgowego w Rzeszowie z dnia 17 września 2019 r., IV U 498/19). Ma również zastosowanie w przedmiotowej sprawie, w której okoliczności faktyczne i prawne są zbliżone do tych, jakie analizował Sąd Najwyższy w omówionym wcześniej przypadku. W sprawie tej skarżący to żołnierz, który po 23 latach służby przeszedł na zaopatrzenie emerytalne (na poziomie 64% podstawy wymiaru, ale po uwzględnieniu zwiększenia z tytułu grupy inwalidzkiej osiągnął maksymalną wysokość świadczenia tylko z tytułu służby) pobierane z Wojskowego Biura Emerytalnego. Podobna sytuacja miała miejsce w analizowanym przypadku, przy czym podstawa wymiaru świadczenia Z. C. na dzień przyznania mu emerytury wojskowej, osiągnęła wartość 91,13% i została ostatecznie zredukowana do 75%. Niewątpliwie zatem ubezpieczony osiągnął maksymalną wartość wojskowego świadczenia emerytalnego wynoszącą 75% podstawy wymiaru, a więc jedynie w oparciu o zasady obliczania tej emerytury określone w ustawie o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i wynikające z niej ograniczenia nie ma możliwości podwyższenia tego świadczenia, pomimo „wypracowania” w późniejszym czasie dodatkowych okresów składkowych. Okresy te mają charakter „ponadwymiarowy” w tym sensie, że z uwagi na osiągnięcie przez ubezpieczonego maksymalnej podstawy wymiaru emerytury wojskowej, przewidzianej przepisami powołanej ustawy, „cywilny” staż emerytalny nie może zostać uwzględniony przy obliczaniu emerytury wojskowej.

W związku z powyższym, możliwe jest pobieranie przez ubezpieczonego równolegle dwóch świadczeń – zarówno emerytury wojskowej, jak i emerytury powszechnej. To z kolei oznacza, że organ rentowy w zaskarżonej decyzji niesłusznie zawiesił wypłatę świadczenia. Sąd Okręgowy uwzględnił więc odwołanie Z. C. i na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję, stwierdzając że emerytura przyznana ubezpieczonemu nie podlega zawieszeniu.

Zgłoszony przez ubezpieczonego w odwołaniu wniosek o odsetki, Sąd na podstawie art. 477¹⁰ § 2 k.p.c. przekazał do rozpoznania organowi rentowemu. W myśl wymienionego przepisu, jeżeli ubezpieczony zgłosił nowe żądanie, dotychczas nie rozpoznane przez organ rentowy, sąd przyjmuje to żądanie do protokołu i przekazuje go do rozpoznania organowi rentowemu. Przepis ten akcentuje wyłącznie kontrolną funkcję postępowania sądowego w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych i zasadę, że jego przedmiotem może być tylko żądanie (stan faktyczny i wniosek),

które zostało już wcześniej merytorycznie rozpoznane przez organ rentowy. W postępowaniu sądowym w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych niedopuszczalne jest więc merytoryczne rozpoznanie żądań, które wykraczają poza podstawę faktyczną decyzji zaskarżonej odwołaniem. Dotyczy to również odsetek (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 stycznia 1980r., III URN 52/79 i z dnia 29 września 2000r., II UKN 759/99; wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 22 maja 2013r., III AUa 346/13, Lex nr 1315695).

W rozpatrywanej sprawie w decyzji, która jest przedmiotem zaskarżenia, organ rentowy ani pozytywnie, ani negatywnie nie rozstrzygnął o odsetkach, a zatem Sąd nie miał możliwości dokonania kontroli. Taka kontrola może być przeprowadzona w stosunku do tego, co było przedmiotem zaskarżonej decyzji. Skoro w przedmiotowej sprawie odsetki nie zostały objęte zakresem rozstrzygnięcia Zakładu, wniosek o ich przyznanie należało, na podstawie art. 477¹⁰ § 2 k.p.c. przekazać Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddziałowi w W. do rozpoznania.